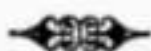

Τὸ οὐράνιον σπέρμα, ἡ ἀρχαί' ἀρετὴ
 εἰς τῆς γῆς τοὺς ἀγροὺς ἐμαράνθη.
 Τὴν γενναίαν τῆς ρίζαν τὸ συμφέρον πατεῖ·
 κ' ἐδὼ μόνον βλαστάνει καὶ παράγει αὐτὴ
 ἄνθη ἄφθονα, ἄγρια ἄνθη.

—

Τὴν δουλείαν νὰ φεύγῃ εἰς κρημνοὺς καὶ βουνά,
 πολεμῶν πανταχοῦ κ' αἰωνίως,
 παντοῦ τρόμον καὶ φλόγας καὶ σφαγὴν νὰ πλανᾷ,
 ἰδοὺ ποῖος τοῦ Κλέπτου ὁ βίος.
 Τέλος πίπτει ὁ Κλέπτης μὲ βαθεῖαν πληγὴν,
 μ' ἐχθρῶν αἷμα τοὺς ρύακας βάφων.
 Στρατιῶται τὸν θάπτουν εἰς ἀμόλυντον γῆν,
 κ' αἰτὸς καταβαίνει πᾶσαν νέαν αὐγὴν,
 καὶ τὸν κλαί' εἰς τὸν ἔρημον τάφον.

ΧΟΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

(Ἐκ τῆς ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ)

Τί κλονεῖται ἡ γῆ, τί γογγύζουν τὰ ὄρη,
 τί σκιρτοῦν τῆς Ἑλλάδος οἱ τάφοι;
 Ἐκ νεφέλης φωτὸς ἀργυρόπτερος κόρη
 εἰς τ' ἀρχαῖα κατέρχετ' ἐδάφη.
 Φέρει δόρυ πυρὸς καὶ ἤχοῦσαν φαρέτραν,
 καὶ τὸ θεῖόν της ἔχνος εἰς πᾶσάν μας πέτραν
 τὴν ἀρχαίαν μας δόξαν ἐγγράφει.

—

Ἦ Ἑλλὰς δὲν ἐσβέσθ' εἰς τὴν βίβλον τοῦ βίου·
 ζῇ ἀκόμ' εἰς ψυχὰς ἐλευθέρας.
 Οὐδ' ὁ Ἕλλην, τοῦ πρὶν ἐκπεσὼν μεγαλείου,
 λησμονεῖ ποίους εἶχε πατέρας.
 Εἰς ὀρέων κρημνοὺς καὶ εἰς σκότη σπηλαίων
 σείει χαίτην ὀργίλον, βρυχᾶται ὁ λέων,
 κ' ὠχρίᾳ τῆς Ἀσίας τὸ τέρας.

Ἄν τὴν γῆν μας δουλείας ἐκάλυψε ζόφος,
 πλὴν ἡ γῆ μας φωτὸς εἶν' ἐστία.
 Πᾶν τῆς ὄρος μνημεῖον, βωμὸς πᾶς τῆς λόφος,
 πᾶς τῆς λίθος λαμπρὰ ἱστορία.
 Ὅπου τάφον Περσῶν μυριάδες εὐρίσκουν,
 καὶ οἱ ἄνδρες νικοῦν ἢ νικώμενοι θνήσκουν,
 δὲν ῥιζοῦται εὐκόλως δουλεία.

Κόμην ἔχον λυτὴν τῆς Ἑλλάδος τὸ φάσμα,
 μᾶς φωνάζει· «Ἐμπρὸς πᾶς γενναῖος!»
 Καὶ ἐντὸς τῶν ψυχῶν μας τὸ θούριον ἄσμα
 ψάλλει ἄγνωστος, ἔνθους Τυρταῖος.
 Ὅστις πέσ' εἰς τὴν μάχην, ἡ μνήμ' ἱερά του.
 Γενναιότης, κ' ἐμπρός! Ἦ ὁδὸς τοῦ θανάτου
 ὁδηγεῖ πρὸς ἀθάνατον κλέος.

